

Arrest

nr. 39 979 van 9 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 30 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. INDEHERBERGHE loco mr. B. DE SCHRIJVER en van attaché B BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 17 september 2008 het Rijk binnen en diende op 18 september 2008 een asielaanvraag in. Op 26 november 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Bengaalse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het district Tangail. U groeide op in Dhaka. Na de dood van uw vader toen u ongeveer 9 à 10 jaar oud was woonde u voornamelijk bij uw zussen. Zij verbleven elk op een ander adres in Dhaka. Uw moeder woonde op het platteland in Srinagar, district Munshigonj. U behaalde uw diploma in 1993. U maakte in Dhaka kennis met een jongen, Biplob Das, en jullie begonnen heimelijk een relatie. U kwam pas later dat uw vriend hindoe was, zelf bent u moslim. Jullie besloten weg te lopen om te kunnen huwen, aangezien uw familie niet akkoord zou gaan met een huwelijk. Ze hadden immers al een andere huwelijkskandidaat op het oog.

In 1997 vluchtten jullie naar een vriend van uw man in Shajahanpur (Dhaka). Jullie huwden en uw vriend liet zich bekeren tot de islam en nam een moslimnaam aan. Een maand nadien werden jullie ontdekt door uw broers waarop ze u meenamen naar Munshigonj. Uw vriend werd door de politie meegenomen en in elkaar geslagen. Na een maand hielp uw moeder u te vluchten. U had intussen ontdekt dat u zwanger was. U diende echter van uw broers een medicijn in te nemen waardoor u een miskraam kreeg. U slaagde erin te vluchten naar Dimukha in Tangail. Jullie woonden daar ongeveer een jaar maar vertrokken er wegens de roddels in het dorp. Uw echtgenoot werd er kort ontvoerd door mannen die door uw broers waren ingehuurd. Na een nacht lieten ze hem gaan. Jullie verhuisden naar Kewa Chora in het district Sylhet. In 1999 werd uw zoon er geboren. Na ongeveer 5-6 jaar trokken jullie naar Loha Gora in Chittagong, dit omdat de echtgenoot van een kennis daar islamgezind en deze kennis problemen vreesde. Jullie keerden echter al na 7-8 maanden naar Kewa Chora terug. Sinds 2 à 3 jaar ontvingen jullie anonieme dreigbrieven waarin stond dat u een zonde beging door te huwen met een hindoe. U besteedde er aanvankelijk geen aandacht aan, maar stapte met een vriendin toch naar de politie. Ze waarschuwden u voor extremistische moslims maar stelden geen klacht op. Midden juni 2008 werd uw echtgenoot plots meegenomen door enkele gemaskerde mannen. Hij kwam 's avonds niet thuis, u was ongerust. U bleef nog een maand in het dorp maar uw echtgenoot bleef vermist. Daarop trok u naar uw vriendin Mahazabin in Dhaka. U stapte naar een neef die er als magistraat werkt maar hij wou u niet helpen. U contacteerde ook een advocaat die evenmin geneigd was u te helpen. U besloot uiteindelijk het land te verlaten. U gaf uw geld aan die vriendin die een smokkelaar regelde. Op 16 september 2008 nam u met de smokkelaar van Dhaka een vlucht via Kolkata (India) naar Delhi. Vervolgens vlogen jullie naar Parijs vanwaar u met een wagen naar België werd gebracht. Op 18 september 2008 diende u hier een asielaanvraag in. Op 5 november 2008 werd hier uw dochter Zara geboren. U legde ter staving van uw asielaanvraag een nationaliteitsattest voor opgesteld door een dokter in Dhaka.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Bangladesh te hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of wegens het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst beschikt u over geen enkel begin van bewijs van uw asielmotieven. U heeft evenmin een begin van bewijs van uw huwelijk met een hindoe die zich tot de islam bekeerde en zijn naam wijzigde (CGVS p. 8). Nochtans zou er van jullie huwelijk een niqah nama (huwelijkscontract) opgesteld zijn, maar u kon niet zeggen of jullie daar een kopie van hadden gekregen (CGVS p. 8). U bezit geen enkel ander document van uw echtgenoot, naar eigen zeggen omdat u zelfs niet eens documenten bezat. Van de ontvoering van uw echtgenoot bijvoorbeeld verscheen volgens u nooit iets in de media (CGVS p. 18). Jullie zouden verschillende dreigbrieven ontvangen hebben, maar deze werden vernield, zodat u ook hiervan geen enkel begin van bewijs heeft (CGVS p. 14). U gaf als uitleg dat u geen contactnummers meer heeft omdat de smokkelaar uw Bengaalse sim-kaart afnam (CGVS p. 6). Het is echter merkwaardig dat u het enige nummer en adres dat u wel nog bezat niet eens probeerde aan te wenden om zo eventueel uw vriendin in Dhaka te bereiken. Het attest uitgereikt door de dokter bevat immers een telefoonnummer en adres (CGVS p. 19). U kon echter geen voldoende verklaring bieden voor deze merkwaardigheid, waardoor het vermoeden bestaat dat u bepaalde zaken voor de Belgische autoriteiten verzwijgt. Uw uitleg dat u toch maar een patiënt was is niet afdoende, aangezien u het niet eens probeerde (CGVS p. 19). Uw asielrelaas dient dus te worden beoordeeld op basis van uw verklaringen, waarin echter diverse vaagheden werden vastgesteld waardoor de geloofwaardigheid ervan op de helling is komen te staan.

Er zijn echter een aantal bevreemdende elementen vastgesteld in uw asielrelaas. Zo sprak u tijdens het gehoor voor het CGVS over dreigbrieven die jullie gekregen zouden hebben (CGVS p. 13). U verklaarde aanvankelijk dat jullie in totaal 4 à 5 anonieme dreigbrieven ontvingen, dit sinds 2 of 3 jaar. De laatste dreigbrief was gekomen twee weken voor uw echtgenoot ontvoerd werd (CGVS p. 14). Uit de verklaring die u aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) is echter nergens sprake van deze dreigbrieven (zie verklaring DVZ). U werd hiermee geconfronteerd en beweerde het wel gezegd te hebben, maar kon geen verklaring bieden voor het feit dat dit niet vermeld staat in het verslag. U beweerde dat de tolk misschien een fout zal gemaakt hebben. Dit is niet afdoende als verklaring aangezien u dit verslag voor akkoord ondertekende. Hoe dan ook, u stelde in het begin op het CGVS deze dreigbrieven pas serieus te hebben genomen na de ontvoering van uw echtgenoot (CGVS p. 14). Dit is echter bevreemdend in de Bengaalse context, aangezien in die periode (volgens u rond 2005-2006) de nationale regering bestond uit de "BNP" (Bangladesh Nationalist Party) in coalitie met de religieuze partijen, "Jamaat-e-Islami" en de "Islamic Oikya Jote". Dit blijkt uit informatie waarover

het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd gevoegd. Dat jullie dergelijke brieven niet serieus namen terwijl twee religieuze partijen in het land aan de macht waren is dan ook merkwaardig. Bovendien sprak u hierin zichzelf tegen: u stelde na ontvangst van de tweede of derde brief toch naar de politie te zijn gestapt met een vriendin (CGVS p. 14-15). U bleek deze brieven dan toch voldoende ernstig te nemen om ermee naar de politie te stappen, wat afgeleid uit uw eigen verklaringen toch een moeilijke stap was (CGVS p. 15-16). Dat het eigenlijk uw echtgenoot was die ze wou vergeten is merkwaardig, omdat hij eerder al was meegenomen en in elkaar geslagen door onbekende mannen. Verder kon u niet verduidelijken van wie de brieven uitgingen. U verklaarde nog dat de regio niet goed was voor jullie als interreligieus koppel omdat er extremistische moslims aanwezig waren, maar kon niet verduidelijken om welke mensen of groeperingen het ging (CGVS p. 14). U heeft ook geen enkel idee wie achter de ontvoering van uw man zou kunnen zitten, u vermoedt de schrijvers van de dreigbrieven maar zoals uit uw verklaring blijkt weet u niet wie de auteur ervan is (CGVS p. 17).

Verder blijkt uit uw verklaringen dat de verdwijning van uw echtgenoot nooit aan de autoriteiten werd gemeld, noch in Sylhet, noch in Dhaka (CGVS p. 17). Nochtans waren zowel u als uw echtgenoot moslim, en maakt u onvoldoende aannemelijk waarom de Bengaalse autoriteiten u als moslims niet zouden willen helpen (CGVS p. 18). Ook na uw verhuis naar Dhaka is zijn verdwijning nooit gemeld, er is evenmin contact opgenomen met een ngo of mensenrechtenorganisatie (CGVS p. 17). U stelde wel naar een advocaat te zijn gestapt, maar hieraan kan maar weinig geloof worden gehecht aangezien u niet eens de naam van die advocaat kan geven (CGVS p. 18). U beweerde wel te weten waar zijn kantoor was en hem van gezicht te kennen. U stapte echter niet naar een andere advocaat (CGVS p. 18). Dat u naar een neef stapte die als magistraat werkt is evenmin geloofwaardig, aangezien u niet de volledige naam van die persoon kent. U wist enkel dat hij Shohid Bhai ("broer") werd genoemd, zijn vaders naam kende u dan weer niet wat opmerkelijk is gezien het om een verwante van u zou gaan (CGVS p. 7).

Van uw reisweg en/of identiteit legde u geen enkel objectief begin van bewijs voor. Het attest uitgereikt door de dokter ter bevestiging van uw identiteit en nationaliteit is onvoldoende. Het blijkt immers enkel op verklaring te zijn opgesteld, en heeft dus geen enkele objectieve waarde (CGVS p. 19). Bovendien is het merkwaardig dat een dokter een attest zou opstellen dat uw identiteit en nationaliteit moet staven.

Van uw reisweg weet u enkel dat u meereisde als de echtgenote van de smokkelaar, maar u kon geen details geven over het paspoort dat werd gebruikt. U weet enkel dat het een Bengaals paspoort was maar wist niet onder welke naam, of het een visum bevatte en of het een echt of vals paspoort was (CGVS p. 20). Dat niet uzelf maar de smokkelaar uw paspoort toonde aan de immigratiecontrole in Parijs is weinig geloofwaardig, gezien uit informatie waarover het CGVS beschikt dat bij een internationale vlucht er steeds individuele controle van de reisdocumenten is. Hiervan werd een kopie aan het administratieve dossier gevoegd. Aan uw asielrelaas kan dan ook maar weinig geloof worden gehecht. Uit wat voorafgaat volgt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekende partij voert een schending aan van *“de motiveringsverplichting, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet”, “de zorgvuldigheidsnorm” en “artikel 48/3 Vreemdelingenwet”*.

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.2.3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover ze beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster beweert nooit een geboorteakte, identiteitskaart of paspoort te hebben bezeten. Aangezien verzoekster tot haar achttien jaar naar school ging en een diploma algemeen middelbaar onderwijs heeft gekregen, is het redelijk te verwachten dat verzoekster een identiteitsbewijs heeft. Verzoekster had een studentenkaart en diploma kunnen voorleggen. Verzoekster legt als identiteitsbewijs een medisch attest neer waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht nu het louter is opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekster en een dokter hoe dan ook onbevoegd is om de nationaliteit en identiteit van een persoon vast te stellen (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot haar asielrelaas en tast haar geloofwaardigheid aan.

2.2.4. Verzoekster adstrueert evenmin haar reisweg terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoekster weet niet of ze met een vals paspoort reisde, noch heeft ze kennis van de identiteitsgegevens die vermeld werden op het paspoort waarmee ze de douane passeerde (zie gehoorverslag CGVS, p.20). Verzoekster verklaarde dat bij de grenscontroles in Parijs *“geen vragen”* werden gesteld, *“ik kon gewoon passeren”* (zie gehoorverslag CGVS, p.20). Het is echter een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dit klemt te meer nu verzoekster met een kind reisde. Uit de objectieve informatie die door de Commissaris-generaal aan het administratieve dossier werd toegevoegd en die door verzoekster niet wordt weerlegd, blijkt dat op de luchthaven Charles de Gaulle in Parijs *“élke persoon die er de Schengen ruimte binnenkomt individueel wordt gecontroleerd”*. Verzoekster betwist dit en meent *“Dit [lees: deze] stelling raakt echter no(g)ch grond [lees: kant] noch wal, nu verzoekster de opdracht had gekregen van de smokkelaar om niet te spreken en dat hij de betrokken diensten in Parijs vertelde dat verzoekster, zijn vrouw was. Zo gaan smokkelaars immers te werk, de vluchtelingen dienen zo min mogelijk te spreken om hun positie veilig te stellen”*. Verzoekster gaat eraan voorbij dat niet de smokkelaar, maar de douane de controle uitvoert en personen die niet meewerken ook niet tot het Schengengebied worden toegelaten. Overigens ziet de Raad niet in waarom

verzoekster illegaal zou moeten reizen nu ze geen problemen had met haar overheid en geen redenen aanbrengt waarom ze geen eigen paspoort zou hebben. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoeksters algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van haar voorgehouden illegale reisweg en de onmogelijkheid een paspoort voor te leggen.

2.2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, dat een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72). Verzoekende partij beweerde eveneens tijdens het verhoor dat de smokkelaar haar sim-kaart had afgenomen *“hij zei zou hier niet werken”* (zie gehoorverslag CGVS, p.6) en dat ze niet naging of er nummers in het telefoongeheugen waren opgeslagen. Het is opmerkelijk dat verzoekster niet minstens één telefoonnummer van een familielid of kennis uit het hoofd kent en evenmin is aannemelijk dat verzoekster deze nummers niet met een minimale inspanning kan verkrijgen. Daarenboven blijken de contactgegevens van haar arts op het attest te staan. Wanneer verzoekster met deze vaststelling tijdens het verhoor werd geconfronteerd, stelde ze *“Wat zou hij kunnen zeggen, ik was maar een patiënt”* (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Verzoekster faalt in haar medewerkingsplicht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster stoelt haar asielrelaas op haar interreligieuze huwelijk. Niettegenstaande een huwelijksakte zou zijn opgemaakt, legt verzoekster dit niet neer ter staving van haar huwelijk en identiteit. Verzoeksters verklaringen over een interreligieus huwelijk zijn strijdig met haar bewering dat haar hindoe vriend Biplob Das zich bekeerde tot de Islam vóór hun huwelijk en hierbij de moslimnaam Muhammad Kabir Sheikh aannam (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Verzoekster is aldus gehuwd met een moslim zodat niet wordt toegelicht waarom, zelfs extreme, moslims haar en haar man zouden viseren (zie gehoorverslag CGVS, p.6). In tegendeel, verzoeksters huwelijk heeft ervoor gezorgd dat iemand zich tot de islam bekeerde, wat een duidelijke doelstelling is van extreme moslims. Voorts stelt de Raad vast dat haar kinderen een moslimnaam dragen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Uit geen enkel element van het administratieve dossier kan blijken dat verzoeksters echtgenoot een voormalige hindoe was, noch dat ze problemen zou hebben gekend omwille van een huwelijk met een moslim. De bedreigingen per brief zijn dan ook niet aannemelijk (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Daargelaten dat verzoekster beweert: *“Ik heb dat [de dreigbrieven] wel gezegd maar het staat niet in het verslag”* en *“misschien heeft de tolk dat niet uitgelegd, ik ben zeker dat ik het gezegd heb”* (zie gehoorverslag CGVS, p.18-19), kan dit niet blijken uit het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien wat de tolk betreft dient te worden vastgesteld dat verzoekster het Dienst Vreemdelingenzakenverslag heeft aanvaard nadat het haar in het Bengaals werd voorgelezen. Zij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar heeft die niet gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen tolk en haarzelf. Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk.

3.2. Verzoeksters bewering *“De grond van vervolging is hier duidelijk het behoren tot een specifieke sociale groep, namelijk vrouwen die zich niet aan de strenge islamregels in Bangladesh willen aanpassen (VBV, 26 februari 2004, nr. VB/03-1514/E520). Verzoekster is immers een moslima die gehuwd is met een Hindoe. Verzoekster heeft hierdoor bedreigingen gekregen van de onbekende islamitische groepering, waardoor ze niet meer veilig was in Bangladesh en moest vluchten”* berust op een onzorgvuldige lezing van het administratieve dossier nu verzoekster niet met een hindoe maar met een moslim gehuwd is. Verzoekers toont dan ook niet aan dat ze bescherming diende in te roepen noch toont een grond aan voor *“represailles van de islamitische groeperingen”*.

3.3. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift beweert, en daargelaten de ongeloofwaardigheid van het relaas, zijn verzoeksters verklaringen incoherent en niet enkel onderling strijdig maar ook strijdig met objectieve gegevens; in het bijzonder wordt niet aangetoond waarom -zelfs radicale- moslims een bekeerling zouden aanvallen, laat staan de moslim vrouw van een bekeerling. Verzoeksters asielrelaas is geheel ongerijmd en komt verzonnen voor.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster gaat er aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4 net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust.

4.1.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.1.2. In zoverre verzoekster zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient zij elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. De verwijzingen naar algemene rapporten en stellingen in het verzoekschrift *“Bij geweld vallen bijna altijd burgerslachtoffers”* en de situatie in Bangladesh is *“nog steeds zeer gevaarlijk”* zijn niet nuttig aangevoerd en onvoldoende om aan te tonen dat de gewapende confrontatie langdurig is, een zekere intensiteit bereikt en de partijen in het conflict een minimale organisatie vertonen. Verzoekster toont dan ook niet aan dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.2. Wat het reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Bangladesh willen reizen en niet slaat op Bengalese staatsburgers. Volgens de disclaimer wordt het reisadvies opgevat *“als één van de informatiebronnen die de Belgische reizigers kunnen raadplegen om een beslissing te nemen aangaande hun reisplannen en is dus een vrijblijvende raadpleging, gepubliceerd als een dienstverlening aan de reizigers, aan wie het vrij staat om het al dan niet op te volgen”*.

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK